

Het uur van de tractor

En andere kortverhalen

Wolfgang C. Lupus

Eerste druk

Titel: Het uur van de tractor

Ondertitel: En andere kortverhalen

Auteur: Wolfgang C. Lupus

www.wolfganglupus.com

© juni 2019, alle rechten voorbehouden

ISBN: 9789402193886

Uitgegeven door PSM Peter Stinckens

Ook verkrijgbaar als e-boek via alle gekende retailers en e-boek platformen

*Realiteit is niets meer
dan een illusie,
Als is het een
volhardende illusie*

- *Einstein*

*Voor Saartje, Jadzia, Thieu, Frigg
en Marie, gewoon om er te zijn.*

Inhoud

I. HET UUR VAN DE TRAKTOR	9
II. EEN HAAR IN DE BOTER	27
III. GOED BEDOELD	37
IV. DIEET	49
V. OORLOG	73
VI. DE SCHADUW VAN EEN DAG	87
VII. DE OVERWINNING	109
VIII. DE UREN VAN TELOORGANG	127

I. Het uur van de tractor

I Ochtend

Sinds zijn hond gestorven was, ging hij dagelijks met zijn dochter wandelen. Dat had voor- en nadelen. Het kind hoefde niet alle vijf voet te stoppen om planten en paaltjes te besproeien. Dat was een duidelijk voordeel. Maar de meid kwetterde de ganse weg over van alles en nog wat. Dat was een nadeel.

Niet dat hij echt naar haar luisterde, hij liet het gewoon over zich heen gaan en – op een aai over haar bol zo nu en dan na – negeerde hij haar. Hij genoot van zijn ochtendwandelingen, maar wilde voor het oog van de mensen niet alleen straten en velden afschuimen. Met de hond had hij een excuus gehad en ook zijn dochter gaf hem een in zijn ogen aannemelijke reden om zijn dagelijkse wandeling te maken.

Hij wandelde liefst in de ochtend, omdat plannen maken hem dan makkelijker afging. Wind, koude of regen deerde hem niet, maar vandaag was het mooi. Vijftien graden, een zacht zomerbriesje en een staalblauwe hemel. Terwijl zijn dochter de laatste perikelen van ‘Ghostrockers’ analyseerde, dwaalde zijn gedachten af naar de dag die voor hem lag.

Terwijl ze de holle weg indraaiden, daar waar zijn hond steevast ergens een stok uit het struikgewas getoverd had en hem die gebracht had met de duidelijke bedoeling hem te kunnen apporteren, rukte zijn dochter al enkele dagen aan zijn arm om bosbessen en braambessen te kunnen gaan plukken. Daar kon hij niet tegenop, dus

noodgedwongen hield hij even halt, tot ze blauw en paars van het bessensap zijn hand terugnam en ze verder konden stappen.

Zijn gemijmer werd verstoord door gemekker over een nieuwe ipad. Hij snoof even, hij wilde er niet op ingaan. Honden, zo filosofeerde hij, waren slimmer en aangenamer dan kinderen. Ze leefden helemaal in het moment. Je kon ze wekenlang opsluiten in een hok en enkel eten en drinken geven. Wanneer je ze dan uitliet, waren ze even blij en enthousiast als altijd. Kinderen daarentegen...

De ochtendschaduw wierp even een deken van kilte over hen heen, toen ze onder een stuk met overhangende bomen passeerden. Even later was de zon weer daar.

Denken was zijn ding. Hij dacht en dacht, maalde, maalde en her-maalde. Alles wat hij zag of meemaakte zetten zijn brein in actie. Hij vond oplossingen, verklaringen, uitleg en inzicht in alles wat hij zag. Het frustreerde hem mateloos over zoveel inzicht te beschikken en te botsen op een wereld die er stevast aan voorbij ging.

En hij dacht en dacht. Zag hij een koe, kon hij beter grazen, zag hij een kip, kon hij beter een ei leggen. Hij maakte er zich niet populair mee, maar dat kon hem niet tegenhouden.

Het vele denken zadelde hem op met opinies over zowat alles wat je kon bedenken. Dat maakte hem een geduchte

tegenstander in elk gesprek, tenminste, in zijn eigen beleving. Hij kon niet spreken over iets, of het werd een wedstrijd die hij moest winnen, geen idee aanhoren of hij moest het verbeteren. Hij merkte dat mensen hem niet steeds konden volgen, hij voelde weerstand en tegengewring, hetgeen hem steevast aanzette tot harder discussiëren. De drang naar winst was immens. Het deed hem steeds meer genoegen te merken dat mensen gesprekken met hem uit de weg gingen. Ze begonnen te begrijpen dat hij onklopbaar was. Het ultieme respect dat hij kon oogsten.

De weg liep op zijn einde, hun huis lag achter de hoek. De ochtend, voor hem, liep op zijn einde. Het was halfzeven. Zijn dochttertje zou weer tevreden zijn dat ze terug naar bed mocht. In tegenstelling tot zijn hond vond ze het niet leuk zo vroeg gewekt te worden. Haar enthousiasme om te gaan wandelen was beduidend minder. Eens de hoek om liet hij haar dus maar lopen, snel terug naar bed.

Het was verbazend, zo stelde hij vast, hoe snel zaken zich tot een gewoonte betonneerden in ons leven. Waar enkele weken geleden een overtuigende vaderlijke autoriteit, vergezeld van enkele vloeken en boze blikken nodig waren om het kind uit bed te sleuren, kwam ze nu snel en spontaan mee bij de eerste tik op haar schouder. Waar eens tegenzin en boos stilzwijgen hem vergezelde op de wandeling (waar hij eerlijk gezegd de voorkeur aan gaf), moest hij nu haar normale gesnater negeren.

Ze had de achterdeur laten openstaan. Nog zo een gewoonte. En hij struikelde bijna over een van de katten die – ook al naar gewoonte – tegen zijn benen kwam strelen. Hij vloekte en gaf haar een trap onder haar staart. Nog een gewoonte. Hij kon de routine bijna met de ogen dicht afwerken. Kat vervloeken, deur dicht doen, koffie nemen – de tas had hij al vooraf klaargezet en de koffie was nu doorgelopen – door het venster staren, koffiekop in de hand en soms aan de lippen, en kijken hoe de ochtendrituelen bij de burens met even starre routine afgewerkt werden, een blik op zijn horloge, het was al zes uur zevenendertig, even zuchten en de dag vervloeken en stipt om twintig voor zeven, boekentas in de hand, jas aan, in de wagen stappen en vertrekken.

De radio kwam vanzelf tot leven, samen met de motor. Een mix van geluid die het begin van de werkdag aangaf. En steeds kwam zijn baas hem op exact dat moment voor ogen. Een stugge, starre en stuurse Noord-Hollander die het om een of andere reden noodzakelijk vond in België een bedrijf te komen leiden. De man stak hem tegen, zoals de meeste mensen deden. Maar ergens beviel hij hem ook wel. Hij was kort van stof, kortaangebonden en kort van figuur. Hij kon enkel domineren door stemvolume en functie. Hij was helder, duidelijk en ondubbelzinnig.

Het had wat tijd gekost om aan hem te wennen, maar uiteindelijk hadden de twee mannen ontdekt dat ze elkaar wel lagen. Hun gehechtheid aan vaste patronen had in de eerste maanden tot heel wat conflicten geleid, maar had hen evenzeer samengebracht. Nu leken ze oude, op

elkaar ingespeelde leeuwen die hun dagelijkse dans en terreinafbakening in gemeenschap uitvoerden. Al bij al vond hij de werktijd het beste en minst storende deel van de dag.

II Ergernis

De wereld vertoonde constant kleine gebreken, week af van hoe het moest zijn. De wereld paste niet goed in zijn hoofd. Dat was een gegeven dat hem dagelijks meerdere tikken op zijn schouder gaf. Hij vond geen rust, noch in chaos noch in perfectie. Ergernis was hem toebedeeld met gulle scheppen.

De eerste schep werd over hem uitgegoten door een wagen die onverwacht om de hoek kwam toen hij wilde vertrekken. Hij woonde een twintigtal meter van de straathoek af. Een kleine door het merendeel van de wereld vergeten straat. Er reden nooit wagens door die er niet zijn moesten en op dit moment van de ochtend, was hij de enige die vertrok. Een snelle en urgente trap op de rem was nodig om een lokaal drama te voorkomen.

Vloekend keek hij de wagen na. Niet dat deze snel reed. Wat hem ergerde was dat de wagen daar niet behoorde te zijn. ‘Stomme idioot’ vervloekte hij de chauffeur, terwijl hij – nu wel rondkijkend – voorzichtig achteruit de straat op manoeuvreerde, bijna een halve minuut later dan normaal.